

GERİLİM

JASPER KENT

ON ÜÇ YIL SONRA

Rusya, 1825.

Devrimin eşiğinde bir ülke...

Kendi kanının tutsağı olmuş bir hanedan...

Çeviri: Seçkin Selvi

♥ can

JASPER KENT

On Üç Yıl Sonra

Thirteen Years Later, Jasper Kent

© 2009, Jasper Kent

© 2011, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Anatoliait Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2011

2. basım: Ekim 2015, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © Paul Young

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaası

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16, Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 12584

ISBN 978-975-07-1334-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750713347

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

JASPER KENT

On Üç Yıl Sonra

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
Seçkin Selvi

Jasper Kent, 1968'de Worcestershire'da doğdu. Cambridge'te fen ve doğa bilimleri öğrenimi gördü, kuramsal fizik dalında uzmanlaştı. Bir süre serbest yazılım danışmanlığı yaptıktan sonra, yaklaşık yirmi yıl müzikal tiyatro alanında oyuncu, müzisyen, yönetmen ve besteci olarak çalıştı. *Writer's Cramp* (Yazar Krampı), *Malvolio's Revenge* (Malvolio'nun İntikamı), *The Promised Land* (Vaat Edilmiş Toprak), *Remember! Remember!* (Hatırla! Hatırla!) adında dört müzikli oyun yazdı. Sussex'te yaşayan Kent, büyük ününü edebiyat alanında yaptı. Tarihi fantezi roman türünde bugüne kadar yazılmış tüm kitaplar arasında altıncı büyük yapıt olarak seçilen *Oniki*, *On Üç Yıl Sonra*, *Çarın Laneti* ve *Halkın İradesi*, *Danilov Beşlemesi*'nin ilk dört kitabıydı. *Son Ayın*, dizinin beşinci ve son kitabı.

Jasper Kent'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Oniki, 2010

On Üç Yıl Sonra, 2011

Çarın Laneti, 2012

Halkın İradesi, 2014

H.E.C. için

Yazarın notu

Mesafeler: Verst, bir Rus uzaklık birimidir. Bir kilometreden biraz daha uzundur. (1,0668 km)

Tarihler: XIX. yüzyıl boyunca, Ruslar tarihlerini, eski Jülyen takvimini esas alarak yazmışlardır. Jülyen takvimi 1825 yılında, Batı Avrupa'da kullanılan Gregoryen takviminin on iki gün gerisinden gelmekteydi. Metinde geçen tüm tarihler, Rusların kullanım şekliyle verilmiştir. Örneğin Dekabrist Ayaklanması, Batılı tarih kitaplarında 26 Aralık olarak geçerken kitapta 14 Aralık şeklinde verilmiştir.

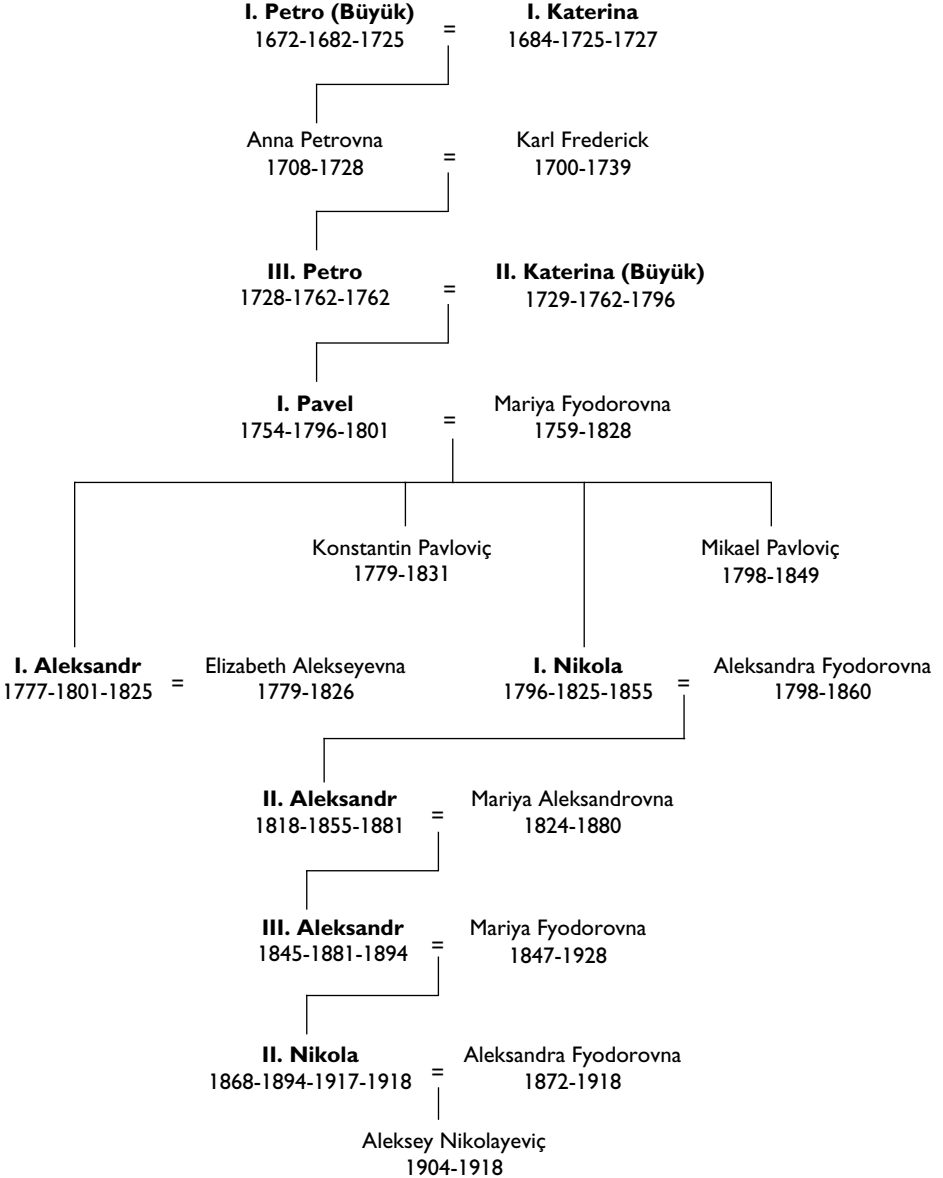
Adlar: Romandaki adlar, Rus alfabesindeki okunuşuna göre Latin alfabesine çevrilmiştir. Tarihi kişilerin adları, aynı kişileri Batı'daki yaygın adlarıyla tanıyanlara yabancı gelebilir. Bu farklılığı şöyle örnekleyebiliriz:

Pyotr Alekseyeviç - Çar (Büyük) I. Petro
Yekaterina Alekseyevna - Çariçe (Büyük) II. Katerina
Pavel Pyetroviç - Çar I. Pavel
Aleksandr Pavloviç - Çar I. Aleksandr
Nikolay Pavloviç - Çar I. Nikola
Aleksandr Nikolayeviç - Çar II. Aleksandr

Romen dili konusundaki yardımları için Mihai Adăscălitei'ye içtenlikle teşekkür ederim.

Romanov ailesinin soyađacı

Tahta geçen ar ve arielerin adı bold olarak yazıldı.
Tarihler, dođum-(tahta geçme)-(tahttan inme)-ölüm tarihleri biçimindedir.

DEKABRİSTLER¹

14 Aralık 1825 (26 Aralık) günü –çoğunluğu asker olan– üç bin kişilik bir grup, Çar I. Nikola'nın tahta geçmesini protesto etmek amacıyla Sen Petersburg'un Senato Meydanı'nda toplandı. Bu ayaklanmanın kökeni, 1814 yılına, yani Nikola'nın selefi Aleksandr kumandasındaki Rus birliklerinin Fransızları Moskova'dan Fransa'ya kadar kovalayıp Paris'i işgal ettikleri tarihe kadar uzanıyordu. O tarihte karşılına çıkan ülke, yenilgiye uğramış olmasına karşın, Rus askerlerin çoğuna –en azından kendi ülkelerine kıyasla– bir özgürlük ve aydınlanma ütopyası gibi göründü. Tam da o süreçte bir zamanlar modern, yenilikçi olarak tanınıp sevilen Aleksandr, muhafazakâr politikaya yöneldi. Halkın buna karşı tavrı on yıl içinde kök saldı. Birbiri ardınca devrimci topluluklar kurulduysa da hiçbiri eyleme geçmedi. Aleksandr'ın başkentten bin mil uzaktaki Taganrog'da ölümü, kıvılcımı tutuşturdu. Aleksandr'ın kardeşlerinden hangisinin –Konstantin'in mi, Nikola'nın mı– tahta geçeceğinin belirlenememesinden kaynaklanan kargaşa, devrimcilere ufak da olsa bir fırsat yarattı.

Ayaklanma derhal bastırıldı. Çarlığa sadık birlikler, doğrudan Çar'ın emriyle, isyancıların üzerine ateş açarak onları şehrin çeşitli yerlerine dağıttı. İsyancıardan pek çoğu öldürüldü, daha da çoğu tutuklandı. Liderlerden beşi asıldı, 284'ü ise Sibirya'ya sü-

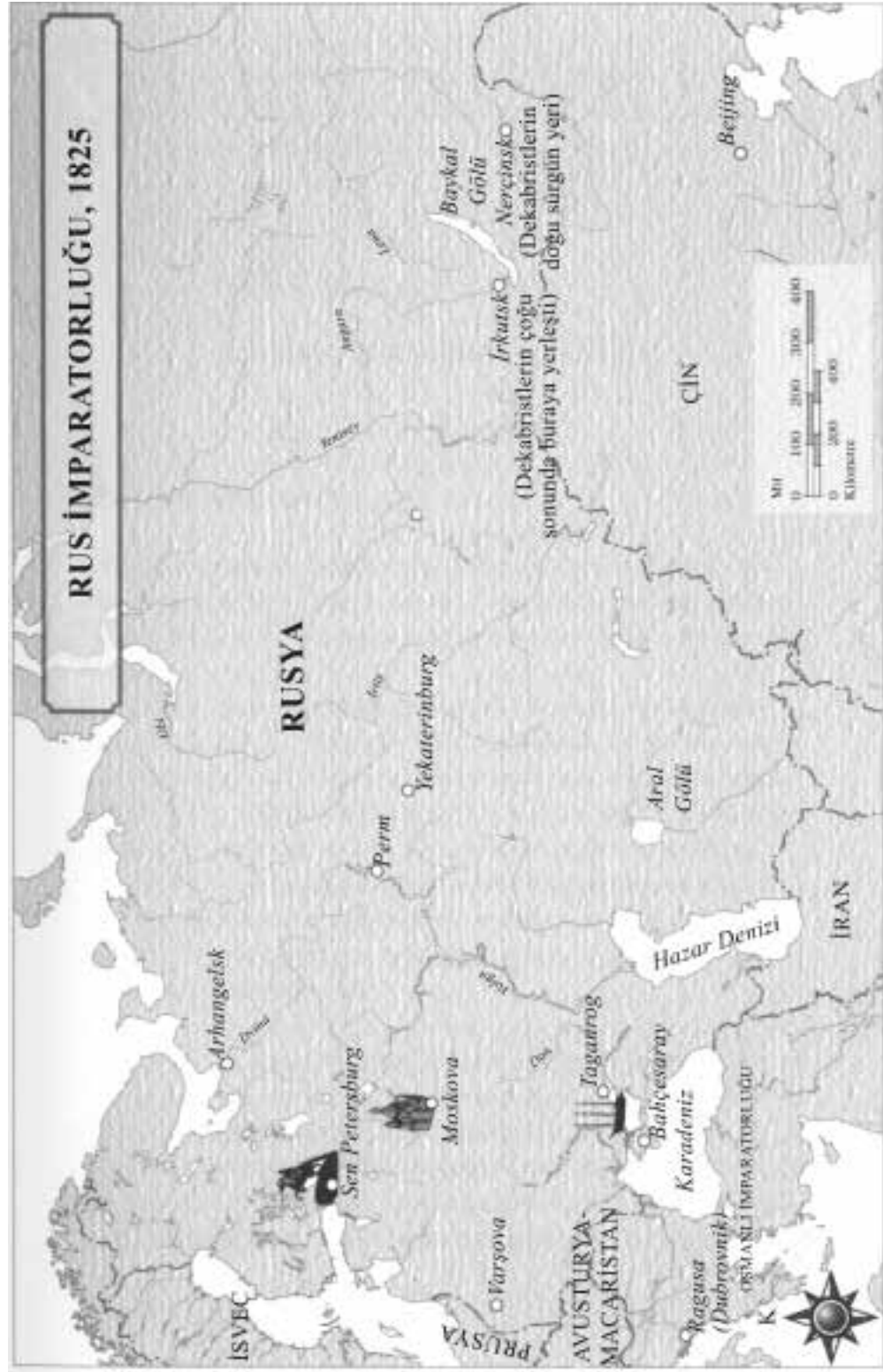
1. Rusça *Dekabr'*, (İng.) *December*, (Fr.) *Décembre*, (Alm.) *Dezember*, (İsp.) *De Diciembre*, (İt.) *Dicembre* gibi dillerde aralık ayı anlamındaki sözcük, Rusya'daki ayaklanma Aralık'ta olduğu için Batı dillerinde *Decemrist* terimiyle adlandırılır, Türkçede Rusça terimden hareketle *Dekabrist* sözcüğü kullanılır. (Ç.N.)

rüldü. O tarihten sonra Nikola onlardan hep, “Mes amis du quatorze”¹ diye söz etti. Sürgünlerin –sağ kalabilmiş olanların– ancak Nikola’nın 1855’te ölümünden sonra batıya dönmesine izin verildi.

Ayaklanmadan 100 yıl sonra 1925’te ilk Rus devriminin anısına Senato Meydanı’na Dekabristler Meydanı adı verildi. 2008 Temmuzunda yeniden Senato Meydanı adına dönüldü.

1. (Fr.) On dörtlü dostlarım. (Ç.N.)

RUS İMPARATORLUĞU, 1825

PROLOG

Sen Petersburg – 1812

Metropolit konuştu:

Yüceler Yücesi'nin barınağında oturan, Her Şeye Gücü Yeten'in gölgesinde barınır.

“O benim sığınağım, kalemdir,” derim RAB için, “Tanrım”dır, O'na güvenirim.”

Çünkü O seni avcı tuzağından, ölümcül hastalıktan kurtarır.

Seni kanatlarının altına alır, onların altına sığınırın. O'nun sadakati senin kalkanın, siperin olur.

Ne gecenin dehşetinden korkarsın, ne gündüz uçan oktan, ne karanlıkta dolaşan hastalıktan, ne de öğleyin yok eden kırgından.

Yanında bin kişi, sağında on bin kişi kırılabilir, sana dokunmaz.”¹

Kilise birden bomboş göründü; ne gürültü vardı ne cemaat, hatta ne de metropolit. Aleksandr sadece sözcükleri algılıyordu, sözcükler çevresini saran sesler gibi değil, yaratıklar gibi – onu yapması gereken şeye ikna etmek için Tanrı'nın gönderdiği melekler gibi geliyordu ona. Yapması gereken şey de basitti: Tanrı'ya inanmak.

1. Kutsal Kitap, Mezmurlar, 91:1-7.(Ç.N.)

Metropolitin o sözleri söylemek için bugünü seçmiş olması, Tanrı'nın Kendi sözlerini Aleksandr'ın kavrayabileceğine güvenmediğini belirtiyordu. Aleksandr aynı sözleri dün de okumuştı, hem de bir rastlantıyla – ya da bunun kazara değil, önceden belirlenmiş bir işaret olduğunu şimdi kavrayabiliyordu. Aleksandr'ın eli çarpınca İncil yere düşmüş ve aynı metnin, 90. ayetin olduğu sayfa açılmıştı. Ayet üç işaretin sonuncusuydu. Aleksandr o zaman bile bunun anlamını kavrayarak okumuştı.

Ne karanlıkta dolaşan hastalıktan, ne de öğleyin yok eden kırgından.

“Öğleyin yok eden kırgın.” Bu sözlerden neyin meram edildiği çok açıktı: Bonaparte – Avrupa'nın tamamını kırıp geçiren, şimdi de Rusya'yı mahvetmeyi kafasına koyan adam. Kafasına koymak mı? O Kremlin'i çoktan mesken tutmuştu bile.

“Karanlıkta dolaşan hastalık” daha farklı, Aleksandr'ın neredeyse unuttuğu, ama hiçbir zaman da belleğinden tamamen silemediği bir şeydi. O hastalığı, çocukluğunda büyükannesinden dinleyip öğrenmişti ve güçsüz *babuşka*'larının¹ anlattıklarına inanmayan öteki aydın torunlar gibi kuşkulananmamıştı duyduklarından. Yekaterina hiç güçsüz olmamıştı. Bir gezginin Romanov Hıyaneti'nin öcünü almaya geleceğini söylemişti; öyle biri de daha bir hafta önce gelmişti.

O, ikinci işaretti.

Adam, adının Cain² olduğunu söylemişti, oysa yalnızca bir başkasının özel görevle gönderdiği temsilciydi. O başkasının adını –Yekaterina'nın yıllarca önce torununa fısıldadığı adı– anması, Cain'in Aleksandr'la baş başa görüşme izni almasına yeterli olmuştu. Ülkesinin en karanlık günlerinde, Çar'ın bu yabancıya böylesine güvenmesi

1. (Rusça) Büyükanne. (Ç.N.)

2. Kabil. (Ç.N.)

çevresindeki pek çok kişiyi dehşete düşürdü. Ne var ki, Aleksandr'ın görüşmeyi kabul etmesinin nedeni güven değil, korkuydu.

Oysa tıpkı büyükannesinin ona söylediği gibi, gerçekte Cain'den de onun efendisinden de korkmasını gerektiren önemli bir şey olmadığını sonradan keşfedecekti. Cain'in tek önerisi bir pazarlık yapmaktı – Rusya'yı Bonaparte'dan kurtarmaya söz veren bir pazarlık. Aleksandr da bu sözün yerine getirileceğinden hiç kuşku duymadı. Ancak, bunun bedeli fazlasıyla ağır olacaktı. Yekaterina'nın gücü Aleksandr'ın içine akıyor, damarlarında dolaşıyordu ve belki de ülkesinin son umudu olan bu öneriye direnmek, başından defetmek Aleksandr'a kolay göründü.

Cain onun bu tavrını serinkanlılıkla karşıladı, ama Aleksandr'a, kabul etmeye daha yatkın olduğu koşullarda önerinin yineleneneğini söyledi. Ülkesinin yabancılar tarafından işgal edildiği bugünden de daha mı yatkın olacaktı? Bu pek akla yakın görünmüyordu, ama Aleksandr tıpkı *babuşka*'sının anlattıklarına kuşkuyla bakmadığı gibi, Cain'in sözlerinden de şüpheye düşmedi.

İlk işaret bir görüntüyle gelmişti.

Aleksandr bir ziyaretçi bekliyordu, ama karşılaşmayı beklediği yüz Cain'inki değildi. Daha Bonaparte Moskova'ya varmadan çok önce, Aleksandr çalışma odasında yalnızken uyarılmıştı. O sefer çevresini bir başkasının gözleriyle ilk görüşü değildi, ama o güne kadar olan deneyimlerin en canlısıydı.

Görüntü elleriyle başladı. Gözü bir an ellerine ilişti ve o kadcak bir bakış bile ellerinin artık kendi elleri olmadığını anlamasına yetti. Parmakları kalınlaşmış, kütleleşmiş, kabalaşmıştı, tırnakları kirliydi; bu, Aleksandr'ın aklının almayacağı bir görüntüydü. Sonra yalnız olmadığını, dahası artık sarayda değil de, loş bir koridorda olduğunu fark etti. Yanında dört adam daha vardı, ama Aleksandr hâlâ gözlerini parmaklarından ayıramadığı için onlara dikkat etmedi. Adamlardan birinin elini tuttu ve belki de

vedalaşmak üzere adamı yanaklarından öpmeden önce başını kaldırıp suratına baktı.

Dudaklarını yaklaştırdıkça, adamın sanki kötü bir kokuyu uzaklaştırmak için gerileyip dişlerini sıktığını fark etti. Aleksandr önce dilinde pas gibi metalik bir tat ve kötü bir koku aldı, kokunun kendi nefesinden gelip gelmediğini merak etti. Bir adım gerileyince adamın yüzünü ilk kez belirgin bir biçimde gördü. Aleksandr'dan biraz daha gençti, otuzlu yaşların başlarında görünüyordu, sakalı bıyığı tıraşlıydı, mavi gözleri, favorileri yanaklarına kadar uzanan kahverengi saçları vardı. Çenesi köşeli ve kemikliydi. Çarpıcı bir farklılığı olmayan sıradan bir yüzüdü, ama Aleksandr o yüzü hiç unutmuyacaktı.

Aleksandr adamın elini bırakıp geri çekildi ve yeniden kendi ellerine baktı. O zaman Yekaterina'nın onca yıl önce kendisini uyardığı şeyi gördü: gövdesi altından, gözleri zümrütten, çatallı, kırmızı dili olan ejder biçiminde bir yüzük. Ejderin kuyruğu ortaparmağına dolanmıştı. Aleksandr, büyükannesinin kulağına fısıldadığı adı, bir zamanlar büyükbabasına olduğu gibi, o anda da kendisinin dünyaya baktığı gözlerin sahibi olan adamın adını söyledi.

Ejder yüzüğüne dokunmak için elini uzattı ama yüzük bir anda yok oluverdi. Parmakları yine eskisi gibi ince uzun oldu. Yeniden kendi sarayındaydı.

Aleksandr gördüğü –ya da gördüğünü sandığı– şeyin ne olduğunu anladı; bir efendi, hizmetkârını göndermişti. O hizmetkârın gelmesi uzun sürmeyecekti. Ve o hizmetkâr geldi ama yüzü Aleksandr'ın o görüntüde karşılaştığı yüze benzemiyordu. Yanılmıştı ama bunun önemi yoktu. Cain'i başından defetmişti, şimdi doğru yaptığını kavriyordu; çünkü ayet öyle yapmasını öğütlüyordu.

Metropolit okumaya devam etti, ama Aleksandr artık onu dinlemiyordu. Metropolite kulak vermek yerine gözlerini kilisenin zeminine dikerek Tanrı'ya sessizce bir söz verdi. Şimdiye kadar nasıl biri idiyse, bundan sonra öyle olmayacaktı. Tanrı ona –Rusya'ya– yol gösterecekti ve Aleksandr, Rusya'yı Tanrı'nın istediği gibi bir ülke yap-

caktı. Böylelikle Rusya, öğleyin yok eden kırgından ve karanlıkta dolaşan hastalıktan – gecenin dehşetinden kurtulacaktı.

Birkaç gün içinde iyi haber geldi. Bonaparte ve adamları –geriye ne kadarı kaldıysa hepsi– Moskova'yı terk etmiş ve batıya yollanmışlardı. Rus Ordusu, Rus kışının yardımıyla onların icabına bakardı. Ve Aleksandr, Tanrı'nın şiddetli bir kış getireceğini kesinlikle hissediyordu. Sağ elinin darbesiyle on bin kişiden fazlası kırılacaktı. Aleksandr'ın yok edilmekten korkmasına artık gerek kalmamıştı. Bundan böyle Tanrı'ya hizmetini yerine getirebilirdi.

Hastalık konusuna gelince; Aleksandr hâlâ ondan korkuyor ve salgının başlamasını bekliyordu; ama bu Aleksandr'ın da, Rusya'nın da on üç yıl sonrasına kadar karşılaşmayacakları bir tehlikeydi.

Birinci bölüm

1

“Ancak o ölünce olur.”

Rıleyev¹ kendi sözlerinden duyduğu coşkuyu da hoşnutsuzluğu da gizlemeden alçak sesle konuştu.

“Bu kişisel bir sorun olarak görülmemeli, mesele onun kim olduğu değil, ne olduğu,” diye sözünü sürdürdü. Bakışlarını odada gezdirerek hitap ettiği yaklaşık bir düzine adamın tepkilerini, zaten bildiği ve beklediği tepkileri tarttı. “O, çar.” Bu gereksiz bir açıklamaydı, ama Rıleyev’in önerdiği şeyin alçaklığını, habisliğini daha da çok pekiştiriyordu.

Odadakilerden bir kısmı çekimsiz bir kabullenmeyle başlarını salladı. Bazıları gözlerini kaçırdı. Bazıları da gözlerini liderlerinin gözlerine dikmeyi göze alarak onun planını gerçekleştirmeyi de göze aldıklarını gösterdiler.

Aleksey İvanoviç Danilov, gözlerini Rıleyev’den kaçırmayanlardan biriydi. Bakışları hiçbir şey belli etmiyordu – yıllardır süren aldatmaca, gözlerini ruhuna açılan pencere değil, ruhuna geçit vermeyen bariyere dönüştürmeyi öğretmişti ona. Zamanında arkasında hiç ruh olmayan gözlere bakmış, onlardan da ders almıştı. Rıleyev, onun tepkisini bakışından kestiremeyeceğini bilircesine Dani-

1. Kondratiy F. Rıleyev, (1795-1826), Rus şair, yayıncı ve 1825’te monarşiyi devirme girişiminde bulunan Dekabristler Ayaklanması’nın liderlerinden biri. (Ç.N.)

lov'u uzun uzun süzdükten sonra ötekilere baktı. Hâlâ hiçbiri söyledikleri hakkında yorum yapmıyordu.

Rıleyev, "Çar olmak onu değiştirdi, kişiliğini değiştirdi," diye devam etti.

Arkadan bir ses, "Savaş yüzünden değişti," dedi. "Hepimiz Fransa'ya gittik ve gerçek özgürlüğün ne olduğunu gördük. Aleksandr da gördü. Özgürlüğün kendisi için ne anlama geleceğini de gördü. Bundan korktu."

Bir başkası, "Korkması da gerekir," dedi.

"Korkacak." Aleksandr, Pyotr Kahovski'nin¹ sesini tanıdı. Pyotr, Petersburg'a daha yeni dönmüş, ama çok kısa zamanda Cemiyet'e katılmıştı.

Aleksey, kendisinin odadakilerin hepsinden daha yaşlı olduğunu bir kez daha fark etti. Gerçi hepsi 1814'te Paris'in düşüşünü hatırlıyordu, çoğu 1812'de Napoléon'un Moskova'yı işgal ettiğini de anımsayabilirdi; ama bu onların ancak ilk savaşı olabilirdi. Oysa 1812'de Aleksey görmüş geçirmiş, yüreği çoktan katılaştırmış bir savaştıydı.

Rıleyev'e dönerek, "Sorunu sen kendin ortaya koyuyorsun Kondratiy Fyodoroviç," dedi. "Sorun onun kim olduğu değil, ne olduğu. Aleksandr'ı öldürebiliriz, ama Çar hâlâ yaşayacak. Serfler hâlâ kölelik edecek. Sansür hâlâ sürecek. Bir *duma*'mız² olmayacak, sadece Çar Aleksandr'ın yerine Çar Konstantin olacak başımızda – ve bütün kusurlarına, hatalarına rağmen hangisini tercih edeceğimi çok iyi biliyorum."

Aleksey konuşurken bir yandan da bakışlarını bu eski, rahat salonda oturan dava arkadaşlarında gezdirerek, Aleksandr'ın yanlışlarından en çok hangisine karşı olduklarını merak ediyordu. Hiçbiri serf değildi – serflikle uzak yakın ilişkileri yoktu. Çoğunun yüzlerce adam çalıştırdıkları mülkleri vardı. Aralarında prensler olmakla birlikte,

1. Pyotr Kahovski (1797-1826): Dekabristler Ayaklanması'nda önemli rol oynayan Rus subay. (Ç.N.)

2. Rusya'da, 1906'dan 1917 Devrimi'ne dek Devlet Konseyi'yle birlikte yaşama gücünü elinde tutan ve üyeleri seçimle belirlenen Devlet Meclisi. (Ç.N.)

çoğu aristokrat da değildi. Şık birer beyefendi ya da subay gibi giyinmişlerdi ve hepsi de yüksek sosyeteden insanlar havasında, Fransız yapımı zarif koltuklarda oturuyor ya da pahalı kâğıtlarla kaplı duvarlara yaslanıyordu. Paylaştıkları şey ise, Avrupa'nın geri kalan ülkelerine kıyasla Rusya'nın hâlâ Karanlık Çağ'da olduğu hakkındaki basit bir görüş, hatta neredeyse bir tür utanç duygusuydu.

Kahovskiy, "Aleksandr'ın yerine geçecek çocukları olmayıp sadece erkek kardeşleri olduğu için şanslıyız," dedi. Aleksey soran bakışlarla ona baktı. Kahovskiy, öfkesini bastırmaya çalıştığını gösteren bir tavırla bıyığını sıvazlayıp, "Çocuklarını öldürmeyi içim pek kaldırmazdı," diye açıkladı.

Rileyev, "Veliki Knyaz (Grandük)¹ Konstantin'in öldürülmesi bile gerekemeyebilir," diye söze karıştı. "Yeterince çabuk davranabilirsek iktidarı ele geçiririz – Konstantin de sadece bir kukla olur ya da hiç olmaz. Sonra serfleri azat eder, *duma*'yı kurar ve canımız neyi istiyorsa onu yayımlarız."

Kahovskiy, "Tanrı aşkına, öyleyse daha ne bekliyoruz?" diye patladı. "Çar şansını kaybetti. Hepsi kaybetti. Harekete geçmemiz gerek! Brutus'un böyle bizim gibi oturup Caesar'ın ölümünden sonra olacakları tartıştığını mı sanıyorsunuz?"

Aleksey, Brutus'un tam da öyle yaptığını düşünüyordu, ama bunu söylemedi. Zaten bu yersiz bir benzetmeydi. "Peki, bu Brutus'a bir yarar sağladı mı?" diye sordu. "Sonuçta kim iktidara geçti? Augustus, Ceasar'ın yeğeniydi. Brutus bir hanedanı yıkmadı, bir hanedanlığın kurulmasına yardım etmiş oldu."

Rileyev, ortamı yatıştıran bir tavırla, "Brutus'un hatası işte oydu," dedi. "Öldürme işini 'biz' yapmayacağız. O görevi üstlenen her kimse, bir *garde perdue*² olacak; yapıl-

1. Çar I. Pavel'in oğlu olan Konstantin Pavloviç (1779-1831), Dekabristler, "Konstantin ve Anayasası" sloganıyla ayaklanma başlatmıştı. (Ç.N.)

2. (Fr.) Paravan kişi, eylemi planlayanların perde arkasında kalmasını sağlayan kişi. (Ç.N.)

ması gereken şeyin suçunu üzerine alarak yeni bir düzeni savunan bizlerin iktidara geçmemizi sağlayacak ve bizden tamamen bağımsız olacak.”

Şimdi gazabını gürleyerek değil de homurtuyla ifade eden Kahovskiy, “Suçu üstlenmek tamam da, cezası ne olacak?” dedi.

Bir ses, “Tıpkı Brutus gibi, sonsuza kadar Şeytan tarafından yutulmak mı?” diye sordu. Aleksey kendi kendine gülümsedi; bu grubun politikası ne olursa olsun, Dante’ye yapılan göndermeyi anlamakta zorluk çekmeyen insanların arasında olmak hoştu, bu da Rusya’da az rastlanan bir özellikti.

Rıleyev de gülümsedi, ama onun tebessümü gizemliydi. “İktidara gelmek isteyenler, kendilerini iktidara getirenlere âlicenapllıkla, cömertçe davranacaklardır. Ama halkın gözünde birbirleriyle ilintili olmamaları gerekir,” dedi.

Soracağının cevabıyla ilgili birtakım söylentiler duymuş olmasına karşın, en önemli soruyu soran Aleksey oldu:

“Ne zaman?”

Odada çıt çıkmıyordu. Bütün gözler Rıleyev’e çevrildi.

“Bu yıl için artık çok geç,” dedi. “Çar önümüzdeki birkaç gün içinde Taganrog’a gidecek.”

Kahovskiy, “Oraya neden gidiyor?” diye sordu.

Rıleyev, “Bilmiyoruz,” dedi. “Çariçe’nin sağlık sorunları yüzünden olduğunu söylüyor, ama ben bu bahaneye pek inanmıyorum. Çar’ın en yakın çevresine yerleştirilmiş yandaşlarımızın bile kulağına gelmeyecek bazı sırlar vardır. Ama Çar, Kırım ve Karadeniz’in yakınında olacak. Türklerle bir anlaşma yapmak istediğini sanıyorum.”

Kahovskiy, “Demek Yunanları desteklemeyecek,” dedi. “Hiç değilse onlar Hıristiyan.”

Rıleyev, “Ama onlar devrimci,” diye açıkladı. “Çar onların Osmanlı’yı devirmesine yardım ederse, bu nasıl bir örnek oluşturur?”

“Ondan bir an önce kurtulmamız için işte bir neden daha.”

JASPER KENT'TEN *ON İKİ*'NİN DEVAMI

ON ÜÇ YIL SONRA

Yıl 1825. Rusya on yıldır barış içinde, Bonaparte çoktan ölmüş, istila tehlikesi kalkmış. Albay Aleksey İvanoviç hâlâ Çar I. Aleksandr'ı korumakta görevli ama korkacak bir şey yok. Fransızlar yenilmiş, Aleksey'in bir zaman önce omuz omuza, sonra karşı karşıya savaştığı o on iki canavar yaratık yok.

Ne var ki Çar hiçbir zaman huzura erişemeyeceğini biliyor. Ordusunun içindeki ayaklanma hazırlıklarından haberi var; ama gerçek korkusu çok daha korkunç bir şeyden, kendisinin, ailesinin ve ülkesinin üzerine çöken bir lanetten kaynaklanıyor. Aleksandr, çok eskiden verilmiş bir sözü unutamıyor: kanla mühürlenmiş ve yüz yıl önce yerine getirilmemiş bir söz. Şimdi Romanov hıyanetinin kurbanı, kendisine ait olan şeyi istemek için geri döndü. Bunu öğrenmek Aleksandr'ın kanını donduruyor. Aleksey'e gelince, bir zamanlar değer verdiği, sevdiği her şeyi tehdit etmiş olan kötülük on üç yıl sonra sanki geri gelmiş gibi.

Gerçek olaylarla fantezinin, dehşetle aşkın birlikte örüldüğü baş döndürücü bir tempo...

"Tarihî roman ile kara fanteziyi inanılmaz bir tempoda bütünleştiren bir roman."

The Times

"Tolstoy'un ya da Pasternak'in soyundan bir yazarın biraz da Dracula'nın yaratıcısı Stoker'la akrabalığından kaynaklanan müthiş bir fantezi."

SFF World

Kapak resmi: Paul Young

 can

canyayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

ISBN: 978-975-07-1334-7

9 789750 713347